

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁתַּי בִּי־תֵּעָא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ג - חלק ח'

קונטרס 668

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

וכן שמעתי מאדמו"ח ז"ל אשר ספר לו מוזלל"ה איך שפעם אחת נפגשו בעולם העליון רש"י ז"ל עם הרב הקדוש ר' איציקל מדראהאביטש ושאל רש"י ז"ל ר' איציקל איזה זכות ומצוה יש לו לבנו הרב הקדוש ר' מיכל המגיד משרים מזלאטשוב מה ששומע שמרעישין בכל העולמות עם בנו הרב הנ"ל, והשיב לו ר' איציקל הנ"ל, איך שלומד תורה לשמה, ולא נתקרה דעתו של רש"י ז"ל, ואמר לו עוד, שבנו הרבה לסגף את עצמו בתעניתים וסגופים, וגם בה לא נתקרה דעתו הקדושה, ואמר לו עוד אשר הרבה בגמ"ח וצדקה, ופזר נתן לאביונים וכדומה, ועוד לא נתקרה דעתו שוב אמר לו שרבים השיב מעון ועשה הרבה בעלי תשובה בעולם ובזה נחה ושקטה דעתו של רש"י ז"ל, ונחה דעתו הקדושה מה שמרעישים אתו כל הפמליא של מעלה ע"כ.

מובן כי מעשה כזאת לא יוכל לספר אשר עיני בשר לו ואך לאדם אשר עיניו משוטטות בעולמות עליונים שומע ורואה מה שלא ישמע לזולתו. יוכל לספר כזאת.

מזה יכולים להבין איזה זכות גדול הוא לאלו שלומדים זוה"ק, וכל הפמליא של מעלה מדברים מהם, שבזכותם נצולים כל עם ישראל מכל מיני גזרות קשות ורעות, ומקרבין הגאולה, שנזכה בקרוב לראותה.

כ) המדפיס ספרי חכם זוכה ויושב במחצתו

כתב רבינו הקדוש רבי חיים פלאגי זיע"א, בספרו "צואה מחיים" ז"ל: **המדפיס ספרי חכם זוכה ויושב במחצתו...** ואין ספק שהחכם בעצמו יוצא לקראתו עם סיעת אוהביו, כשבא לעולם הבא. ושמעתי מאדם שראה בחלום לבעל הבית אחד יושב אצל רב גדול שנפטר זה כמה שנים, והשתומם והתפלא איך זכה ההדיוט לכהן, ולא ידע שהלה הדפיס ספר אחד מספרי הקדושים. עכ"ל.

מי לא רוצה לשבת במחצת הרשב"י הקדוש?

הלא כל לב כמה לכהן! וכל חללא דעלמא יתן בעד זה!

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

"וְכַל אֲשֶׁר לְאִישׁ יִתֵּן בְּעַד נַפְשׁוֹ" (איוב פֶּרֶק ב' ד').

מי שרוצה לזכות לכל זה יתקשר אלינו, לעזר להפיץ את שעורי הזוהר הקדוש ויזכה לברכת הרשב"י הקדוש.

ועל זה אפֿשר להמליץ דברי חז"ל הכל תלוי במזל אפילו ספר תורה שבהיכל^ט, מזל גימטריה שבעים ושבע, שבזכות מזפי הרבים זכינו שסט זוהר הקדוש עולה רק 77 ש"ח, בבחינת תנו עז לאלוקים, (עז גימטריה 77 ובזה נותן פח ועלוי לפמליא של מעלה) וכל המכניס את ספר הזוהר הקדוש לביתו יזכה לברכה ממזל העליון.

כי אפילו רק יהודי אחד שילמד כל שבת רק שעה אחת זוהר הקדוש, אי אפֿשר לספר הזכיות שהוא יקבל, אין עוד מחשב בעולם שיכול לספר כל השכר שלו, וכמה "חומת מגן" הוא בונה לכלל ישראל ומציל ומזכה לכל העולם.

כתוב בזוהר חדש שיר השירים [דף פ"ו ע"ב]: העוסקים בסודות התורה כאֿשר נשמתם עולה למעלה לאחר מאה ועשרים שנה, היא מתעטפת באור של סודות התורה, וכחות הקלפות והחיצוניים לא יכולים לגשת ולהתאחז באותם הנשמות, ולא עוד אלא שהקב"ה חוקק את אותה הנשמה עוד בחיים חיותה בלבוש של השכינה הקדושה, וגם משתעשע בה, ולא עוד, אלא שירשת ב' עולמות עוה"ז ועולם הבא, ומי שלא לומד סודות התורה, כאֿשר יעלה לעוה"ב, אפילו יש לו מעשים טובים ולמד ש"ס ופוסקים וכו',

[ט] איתא בחז"ל, הכל תלוי במזל אפילו ספר תורה שבהיכל. לכאורה הלשון "שבהיכל" תמוה, שהרי המזל הוא שיוציאו הספר תורה מההיכל ויקראו בה, וזהו המזל שקוראים בה ולא שתעמוד בהיכל?

הנראה לפרש, שאם מביישים הספר תורה על ידי שמדברים באמצע הקריאה ובין גברא לגברא וכו' אז יותר רצוי לספר תורה שתהיה בהיכל ולא שיוציאו אותה. וזה באמת מת מצווה. שמצווה בזאת שרק יחידים מקיימים, מקבלים שכר עבור כל העולם. וזהו הפשט משכן העדות, שהביהמ"ד והארון קודש יהיו עדות על כל הנ"ל.

[י] ועיין נפש החיים להגר"ח וואלוזין זצ"ל, בביאור פסוק זה.

ברוך הוא סגלות משום השכינה. ומשום זה בא פרעה לסנדלך, הכה אותו בו. וכך גם בכל תכשיטיה. בכל תכשיט ותכשיט שהיה נוגע בו, היה מכה אותו, עד שאותו הטמא נפרד ממנה, והחזירה לבעלה. ואם בתכשיטיה כף, כל שפן מי שנוגע בגופה, ואפילו באצבע שלה, לצד היחוד, (במדבר א) והזר הקרב ימת. שהקדוש ברוך הוא לא נתן לו רשות לקרב אליה, זהו שכתוב אני ה' הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן.

ומשום זה לא כל שם רע שקול. מרגלים שהוציאו שם רע על ארץ ישראל, מתו. מי שמוציא שם רע על השכינה, כל שפן שלוקים בנשמתם. שאלה שהוציאו שם רע על הארץ, לקו בגופם, ומיתת עצמם מתו. אבל מי שמוציא שם רע על השכינה, נשמתם לוקה. וזה למי שיודע סוד זה ועיניו פתוחות. אבל מי שעיניו סתומות, אין לו כל כף ענש.

ומה דרבנן דמתניתין שוין קמיייהו, דאתתא אנסה מותרת לבעלה. ודאי אסור והתר של המשנה לא מדבר אלא בדברים של האדם, ואשה שהיא מעץ הדעת טוב ורע. אבל אשה שהיא מעץ החיים, אין דינה כאלה. (שהם מאילן עץ הדעת טוב ורע) שאותו עץ החיים צדיק וטוב לו, ובשכילו נאמר (משלי יב) לא יאנה לצדיק כל און, ולא לבת זוגו הצדקת. ולמדנו משרה בבית פרעה, שלא היתה לו רשות להתקרב אליה.

ומי שהוא צדיק ורע לו, זה שהוא מעץ של טוב ורע, שפין שרע עמו, אין צדיק אשר לא יחטא באותו רע, מאחר שהוא

לסנדלך, מחא ליה עמיה. והכי נמי בכל תכשיטין דילה. בכל תכשיט ותכשיט דהיה נגע ביה, מחי ליה, עד דאתפרש מנה ההוא טמא, ואחזר לה לבעלה.

ואי בתכשיטין דילה כף, כל שפן מאן דנגע בגופא. ואפילו באצבע דילה, לסטרא דיחודא, (במדבר א) והזר הקרב ימת. דקודשא בריך הוא לא יהיב ליה רשו למקרב גבה, הךא הוא דכתיב, (ישעיה מב) אני יי' הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן.

ובגין דא, לא כל שם רע שקול. מרגלים דאפיקו שום ביש על ארעא דישראל מיתו. מאן דאפיק שום ביש על שכינתא, כל שפן דלקיין בנשמתהון. דאלין דאפיקו שום ביש על ארעא, לקו בגופייהו, ומיתת גרמיייהו מיתו. אבל מאן דאפיק שום ביש על שכינתא, נשמתא דלהון לקאה. והאי למאן דיבע רזא דא, ועינוי פתחין. אבל מאן דעינוי סתימין, לית ליה עונשא כל כף.

ומה דרבנן דמתניתין שוין קמיייהו, דאתתא אנסה מותרת לבעלה. ודאי איסור והיתר דמתניתין לא ממלל אלא במיליה דבר נש, ואתתא דאיהי מאילנא דעץ הדעת טוב ורע. אבל אתתא דאיהי מאילנא דחיי, לאו לה דינא כאלין, (דאינון מאילנא דעץ הדעת טוב ורע) דהוא דאילנא דחיי, צדיק וטוב לו. ובגנייה אתמר, (משלי יב) לא יאונה לצדיק כל און, ולא לבת זוגו צדקת. ואוליפנא משרה בביתא דפרעה, דלא הנה ליה רשו למקרב בהדה.

ומאן דאיהו צדיק ורע לו, האי דאיהו מאילנא דטוב ורע, דכיון דרע עמיה, (קהלת ז) אין צדיק אשר לא יחטא בההוא רע, פתר דאיהו עמיה. רשע וטוב לו, דאתגבר

יַצַר הָרַע עַל יַצַר טוֹב, אֲתָמַר וְטוֹב לוֹ, טוֹב
אִיהוּ תַחֲוֹת רְשׁוּתֶיהָ, וּבִגְיִן דְרַע שְׁלִיט עַל
טוֹב, רְשַׁע אִיהוּ, דִּהְיוּ דְאֲתַגְבֵּר נְטִיל שְׁמָא.
רְשַׁע וְרַע לוֹ, אֶל אַחַר סְמָאֵל, וְרַע לוֹ, סַם
הַמְּוֹת דִּילְיָה עֲבוּדַת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת, (תהלים לד)
תְּמוֹתַת רְשַׁע רַעָה. וּבִגְיִן דָּא, אָנוּסָה לָאוּ
אִיהִי, אֶלְאֵ אִי אִית בֵּה תַעְרוּבַת בְּהֵיָא
נְשַׁמְתָּא, דְטוֹב וְרַע.

וְאוֹרֵייתָא דְאֲתַבְרִיאַת (נ"א דְאֲתַיְיָהוּבַת), אֲתַבְּרוּ
לוֹחִין דִּילְיָה, דְאִינוּן מְשׁוּלִים
לְבַתּוּלִים. וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא הָדַר יְהִיב לוֹן
לְיִשְׂרָאֵל, לְנִטְרָא לְהָ, אוֹרֵייתָא דְבַעַל פֶּה
אֲתַקְרִיאַת הַלְכָה לְמִשְׁה מְסִינִי. וְחַתָּן דִּידָהּ,
תְּבַר בְּתוּלִים דִּילְיָה. וּמֵאֵן דְאֶפִּיק שׁוּם בִּישׁ
עָלֶיהָ, דְיִימָא דֵהָא הֵיָא אוֹרֵייתָא לָאוּ אִיהִי
דָּא, דֵהָא לוֹחִין דִּילְיָה אֲתַבְּרוּ. קְדָשָׁא בְרִיךְ
הוּא יִימָא לִיה, דְאִיהוּ אָבִי הַנְּעִרָה. בַּת,
דְאִיהוּ בְּתִיבַת בְּרֵאשִׁית, אִיהִי בְרַתָּא דְמַלְכָּא,
קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא אָמַר וּפְרָשׁוּ הַשְּׁמֵלָה,
וְאֲתַפְּתַחַת יְרִיעָה מִסְפַּר תּוֹרָה, וְיַחְזִין דְאֲתַמַּר
בֵּיהָ, (שמות לד) פָּסַל לָךְ שְׁנֵי לַחַת אֲבָנִים
כְּרֵאשׁוֹנִים וְכַתְּבֵתִי עַל הַלַּחַת אֶת הַדְּבָרִים
אֲשֶׁר הָיוּ עַל (דף רע"ו ע"ב) הַלּוֹחֹת הַרְאשׁוֹנִים
אֲשֶׁר שִׁבַּרְתָּ.

מִיד קָם אֵלֶיהוּ, וְכָל מְאָרִי מְתִיבְתָּא, וּבְרִיכוּ
לִיה, וְאָמְרוּ סִינֵי סִינֵי, הֲכִי אֲתַחְזִיָּא
לְמִשְׁמַע מְלִין דִּילְךָ וְלִשְׁתּוּק, אֶבֶל בְּרִשׁוּתָּא
דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא וּשְׁכִינְתֵיהָ, אָנָּא בְּעֵי
לְמַלְלָא מְלָה לְגַבְּךָ, לִיקְרָא דִילְךָ. אָמַר לִיה
אִימָא.

פְּתַח וְאָמַר, רַעֲיָא מְהִימְנָא, הַאי כְּלָה דִילְךָ,
קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא יְהִיב לָהּ לְאַבְרָהָם
לְגַדְלָא לָהּ לְגַבְּךָ, וּבִגְיִן דְאִיהוּ נְטִיר לָהּ,

עֲמוּ. רְשַׁע וְטוֹב לוֹ, שְׁהַתְּגַבֵּר
יַצַר הָרַע עַל יַצַר הַטוֹב, נְאָמַר
וְטוֹב לוֹ. טוֹב הוּא תַחַת רְשׁוּתוֹ,
וּמִשׁוּם שְׁהָרַע שׁוֹלֵט עַל הַטוֹב,
הוּא רְשַׁע, שְׁאוּתוֹ שְׁהַתְּגַבֵּר לְקַח
אֶת הַשֵּׁם. רְשַׁע וְרַע לוֹ, אֶל אַחַר,
סְמָאֵל. וְרַע לוֹ, סַם הַמְּוֹת שְׁלוֹ
עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת, (תהלים לד)
תְּמוֹתַת רְשַׁע רַעָה. וּמִשׁוּם זֶה
אִינְהָ אָנוּסָה, אֶלְאֵ יֵשׁ בֵּה
תַעְרַבַת בְּאוֹתָהּ נְשַׁמָּה שֶׁל טוֹב
וְרַע.

וְהַתּוֹרָה שְׁנַבְרָאָה (שנתנה), נִשְׁבְּרוּ
לוֹחֵיָהּ, שְׁמִשׁוּלִים לְבַתּוּלִים.
וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא חֲזוֹר וְנָתַן
אוֹתָם לְיִשְׂרָאֵל לְשִׁמּוֹר אוֹתָהּ.
תּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה נִקְרְאָת הַלְכָה
לְמִשְׁה מְסִינִי, וְהַחֲתָן שְׁלָה שְׁבַר
אֶת בְּתוּלֵיהָ. וּמִי שְׁמוּצִיא עֲלֵיהָ
שֵׁם רַע, שְׁיֵאמַר שְׁהַתּוֹרָה הִיא
אִינְנָה זֶה, שְׁהִרִי לוֹחֵיָהּ נִשְׁבְּרוּ
- הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁהוּא אָבִי
הַנְּעִרָה, יֵאמַר לוֹ: בַּת, שְׁהִיא
בְּתִבַת בְּרֵאשִׁית, הִיא בַת הַמְּלֶכֶךְ.
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹמֵר: דְּבָרִים
כֵּן וּפְרָשׁוּ הַשְּׁמֵלָה, וְנִפְתַּחַת
יְרִיעָה מִסְפַּר תּוֹרָה, וְיִרְאוּ
שְׁנַאֲמַר בֵּה (שמות לד) פָּסַל לָךְ שְׁנֵי
לַחַת אֲבָנִים כְּרֵאשׁוֹנִים וְכַתְּבֵתִי
עַל הַלַּחַת אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הָיוּ
עַל הַלַּחַת הַרְאשׁוֹנִים אֲשֶׁר
שִׁבַּרְתָּ.

מִיד קָם אֵלֶיהוּ וְכָל בְּעֵלֵי
הַיְשִׁיבָה, וּבְרִיכוּ אוֹתוֹ וְאָמְרוּ:
סִינֵי סִינֵי, כִּף רְאוּי לְשַׁמַּע דְּבָרִים
שְׁלָךְ וְלִשְׁתּוּק, אֶבֶל בְּרִשׁוּת
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּשְׁכִינְתוֹ אָנִי
רוּעָה לְדַבֵּר דְּבַר אֱלִיד, לְכַבּוּדְךָ.
אָמַר לוֹ, אָמַר.

פְּתַח וְאָמַר, רוּעָה הַנְּאָמֵן, הַכְּלָה
הַזֶּה שְׁלָךְ נָתַן אוֹתָהּ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא לְאַבְרָהָם לְגַדְלָהּ אֱלִיד,
וּמִשׁוּם שְׁהוּא שְׁמַר אוֹתָהּ,
נִקְרָאָה בַת, זֶהוּ שְׁפָתוֹב בַּת

הִיָּתָה לוֹ לְאַבְרָהָם וּבְכָל שְׁמָהּ.
 וּבָה קָיָם כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה, וְאַפְלוּ
 עִרְוָבִי תַבְשִׁילִין, זֶהוּ שְׁכַתּוֹב
 (בראשית כו) וַיִּשְׁמַר מִשְׁמַרְתִּי וְגו'.

וְהוּא הֵיכָּה אֹמֵן אֵלָיָהּ, כְּמוֹ (אסתר
 א) וַיְהִי אִמֵּן אֶת הַדּוֹסָה. וְהַקְדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא בְּרַךְ אוֹתוֹ בַּגְּלִילָה, זֶהוּ
 שְׁכַתּוֹב (בראשית כד) וְה' בְּרַךְ אֶת
 אַבְרָהָם כֹּל. וְגִדְלָה מִכָּל טוֹבוֹת
 טוֹבוֹת, וְגַמְלָ עִמָּה חֶסֶד, וְהַעֲלָה
 אוֹתוֹ בַּגְּדִילָה בְּמִדַּת חֶסֶד שֶׁל
 אַבְרָהָם, וְהֵיכָּה בֵּיתוֹ בַּגְּלִילָה
 פְּתוּחַ לְרוּחָהּ, לְגַמֵּל חֶסֶד עִם כָּל
 בְּאֵי עוֹלָם.

וּמְשׁוּם שֶׁהוּא גַּמְלָ עִמָּה חֶסֶד,
 כְּשֶׁבָנִי אַבְרָהָם הָיוּ מִמְשַׁכְּנִים
 בְּכַמָּה חֲטָאִים בְּמִצְרַיִם, אָמַר לָךְ
 הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: רוּעָה הַנְּאֻמָּן,
 לָךְ וְגַמְלָ טוֹבוֹת לְמִי שֶׁגַּמְלָ עִמָּךְ,
 שֶׁהִרִי הַכְּלָה שְׁלָךְ נִתְּתִי לוֹ אוֹתָהּ
 לְגִדְלָה בְּמִדּוֹת טוֹבוֹת, וְהוּא
 גִּדְלָה בְּשִׁלֵּשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת
 הַרְחָמִים שְׁרַמּוּזוֹת בְּשִׁלֵּשׁ תְּבוּת
 וְה"ו אָנ"י וְה"ו, שֶׁהֵן וְא"ו,
 שְׁכַלּוּלִים בְּהֵן שְׁבָעִים וּשְׁנַיִם
 שְׁמוֹת כְּמִנְיַן חֶסֶד, שְׁבָעִים הֵיכָּה
 מִתְגַּבֵּר אַבְרָהָם עַל שְׁבָעִים
 וּשְׁתַּיִם אַמּוֹת, וּבְכַלָּה שְׁלָךְ הֵיכָּה
 לוֹ סִגְלָה בְּשְׁבָעִים וּשְׁנַיִם שְׁמוֹת,
 וְהֵיכָּה מְנַצַּח כָּל אִמָּה וְלִשׁוֹן.

וּמְשׁוּם זֶה, (ישעיהו אט) מוֹלִיךְ לִימִין
 מֹשֶׁה זְרוּעַ תְּפָאֲרָתוֹ. וּבּוֹקֵעַ מַיִם,
 שֶׁקָּרַעַתְּ לוֹ אֶת הַיָּם לִפְנֵי בְּנָיו
 לְשִׁנִּים עֶשֶׂר קָרְעִים, בְּחֻשְׁבּוֹן
 וְי"ו, וּבְזִכּוֹת א' (ובגלגלה) עֲבַרְתָּ
 (עֲשִׂיתָ) אֶת הַיָּם לִיבְשָׁה, וּבָה
 טְבַעוּ הַמִּצְרַיִם שְׁלֵא מְאִמִּינִים
 בְּוֹא"ו, שֶׁהוּא אֶחָד. וְלַעֲתִיד
 לְבֹא, (מִיכָה ז) כִּימִי צֹאֲתָךְ מֵאַרְצְךָ
 מִצְרַיִם אֶרְאֶנּוּ נִפְלְאוֹת, יִתְקַיֵּם
 בְּיִשְׂרָאֵל, זְרַעוֹ שֶׁל אַבְרָהָם. וּבְךָ
 יִתְקַיֵּם, מוֹלִיךְ לִימִין מֹשֶׁה זְרוּעַ
 תְּפָאֲרָתוֹ (זרע אברהם) וּבּוֹקֵעַ מַיִם
 שֶׁל הַתּוֹרָה לִפְנֵיהֶם לְהִיּוֹת לָךְ

אֶתְקַרִּיאת בְּרִיתִיהּ. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, בַּת הִיָּתָה
 לוֹ לְאַבְרָהָם וּבְכָל שְׁמָהּ. וּבָה קָיָים כָּל
 אוֹרֵייתָא כְּלָה, וְאַפְלוּ עִרְוָבִי תַבְשִׁילִין. הָדָא
 הוּא דְכְּתִיב, (בראשית כו) וַיִּשְׁמַר מִשְׁמַרְתִּי וְגו'.

וְאִיהוּ הָוֵה לְגַבְהָ אוֹמֵן, כְּגוֹן (אסתר ב) וַיְהִי אוֹמֵן
 אֶת הַדּוֹסָה. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּרִיךְ לִי
 בְּגִינָה, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (בראשית כד) וַיְהִי בְּרַךְ אֶת
 אַבְרָהָם בְּכָל. וְגִדְלִיל לָהּ מִכָּל מִדּוֹת טְבִינָן,
 וְגַמְלִיל לָהּ חֶסֶד, וְסִלִּיק לָהּ בַּגְּדִילָה בְּמִדַּת
 חֶסֶד דְּאַבְרָהָם, וְהָוֵה בֵּיתִיהּ בְּגִינָה פְּתוּחָה
 לְרוּחָהּ, לְמַגְמֵל חֶסֶד עִם כָּל בְּאֵי עוֹלָם.

וּבְנִין דְּאִיהוּ גַּמְלִיל חֶסֶד עִמָּה, כִּד בְּנוֹי
 דְּאַבְרָהָם הָווּ מְמוּשְׁפָּנִין בְּכַמָּה חוּבִין
 בְּמִצְרַיִם, אָמַר קְדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא לָךְ רַעֲיָא
 מְהִימְנָא, זִיל וְגַמְלִיל טִיבוֹ, לְמֵאן דְּגַמְלִיל לִי
 עִמָּךְ, דְּדָא כְּלָה דִּילָךְ, יְהִיבַת לָהּ לִי, לְגִדְלָא
 לָהּ בְּמִדּוֹת טְבִינָן, וְאִיהוּ גִדְלִיל לָהּ בְּתַלְיִסָּר
 מְכִילָן דְּרַחֲמִי, דְּרַמִּיזִין בְּתַלַּת תִּיבִין וְה"ו
 אָנ"י וְה"ו, דְּאִינוּן וְא"ו. דְּכִלִּיל בְּהוֹן ע"ב
 שְׁמַהֲוֹן, כְּמִנְיַן חֶסֶד. דְּבַהוֹן הָוֵה אֶתְגַּבֵּר
 אַבְרָהָם עַל ע"ב אוֹמֵן וּבְכַלָּה דִּילָךְ, הָוֵה
 לִי סִגְוֵלָה בְּע"ב שְׁמַהֲוֹן, וְהָוֵה נֶצַח לְכָל
 אוֹמָה וְלִישָׁן.

וּבְנִין דָּא, (ישעיהו אט) מוֹלִיךְ לִימִין מֹשֶׁה זְרוּעַ
 תְּפָאֲרָתוֹ. וּבּוֹקֵעַ מַיִם, דִּימָא קָרַעַת
 לִי קָדָם בְּנוֹי, בְּתַרְיִסָּר קָרְעִין, בְּחֻשְׁבּוֹן
 וְי"ו, וּבְזִכּוֹת א' (ס"א ובגניחה) עֲבַרְתָּ (ס"א עֲבַרְתָּ) לִמָּא
 לְבִשְׁתָּא. וּבָה טוֹבַעוּ מִצְרַיִם, דְּלָא מְהִימְנִין
 בְּוֹא"ו דְּאִיהוּ אֶחָד. וְלִזְמַנָּא דְּאַתִּי, (מִיכָה ז)
 כִּימִי צֹאֲתָךְ מֵאַרְצְךָ מִצְרַיִם אֶרְאֶנּוּ נִפְלְאוֹת,
 יִתְקַיֵּם בְּיִשְׂרָאֵל זְרַעָא דְּאַבְרָהָם. וּבְךָ יִתְקַיֵּם,
 (דְּאִינָת) מוֹלִיךְ לִימִין מֹשֶׁה זְרוּעַ תְּפָאֲרָתוֹ
 (זרע אברהם) וּבּוֹקֵעַ מַיִם דְּאוֹרֵייתָא קְדָמְהוֹן,

שם עולם. ושם תרויח את הכלה שלך.

ומשום שבת זו נתנה לישראל, שהיא הלכה שלך מצד השמאל, הלכה למשה מסיני, שהרי מצד הימין ה' הלכה שלך, מצד השם של אברהם. י' של יצחק. והכל ה"י מאלהים. ואתה וא"ו, מלא שלה, שלמות שלה, כוס מלא. בתחלה כ"ס י"ה, ולבסוף כוס מלא ברבך ה'.

ומשום שנתנה לישראל על ידך, שהם מצד העמוד האמצעי, יש לגלות למה נתנה להם, שהרי ודאי אברהם הרי נאמר למה נתנה לו, ואתה גמלת חסד עם בניו, כמו שהוא גמל לך. ליצחק נתן הקדוש ברוך הוא לו ולזרעו לשומר (לעשר) אותה מעץ טוב ורע, ועשו לה כמה גדרים, וחתכו לה כמה לבושים, שהם לבושי זרב, בכמה פסקות. והיו חולקים ומקשים עליהם, על הפסקות הללו, לתקנה בכמה פרוקים, לקשט אותה בכמה מיני קשטים לשבתות וימים טובים, להיות מקשטת אליך בזמן שתבא אליה בגאלה האחרונה, שנאמר בה (קהלת א) מ"ה ש'היה ה"וא.

ומשום שהם גרמו לך ועשו עמך טובות, אתה סבלת בגללם כמה מכות פדי שלא יהרג משיח בן יוסף, שנאמר בו (יחזקאל א) ופני השור מהשמאל, מזרע יוסף שנאמר בו (דברים לג) בכור שורו הדר לו. ובשביל שלא יתחלל הוא וזרעו בין עובדי כוכבים ומזלות בחטא של ירבעם שעשה עבודה זרה, הנה הוא להתחלל בעובדי כוכבים ומזלות הוא וזרעו, משום

למהוי לך שם עולם. ותמן תרויח כלה דילך. ובגין דבת דא, אתייהיבת לישראל, דאיהי הלכה דילך, מסטרא דשמאלא, הלכה למשה מסיני. דהא מסטרא דימינא, ה' הלכה דילך, מסטרא דשמא דאברהם. י' דיצחק. וכלא ה"י מן אלהים. ואתה וא"ו, מלא דילה, שלמות דילה, כוס מלא. בקדמיתא כ"ס י"ה, ולבסוף כוס מלא ברבך ה'.

ובגין דאתייהיבת לישראל על ידך, דאינון מסטרא דעמודא דאמצעיתא, אית לגלאה אמאי אתייהיבת לון דהא ודאי אברהם הא אתמר אמאי אתייהיבת ליה. ואתה גמלת חסד עם בנוי, כגוונא דגמיל הוא עמך. ליצחק ירב ליה קדשא בריך הוא ליה ולזרעיה, לנטרא (נ"א לעטרא) לה מאילנא דטוב ורע. ועבדו לה כמה גדרין, וחתכו לה כמה לבושים, דאינון לבושי דהבא, בכמה פסקות. והיו חולקין ומקשין עליהו על אלין פסקות, לתקנא לה בכמה פרוקין, לקשט לה בכמה מיני קשוטין, לשבתות וימים טובים, למהוי מקשטא לגבך בזמנא דתיית לגבה בפורקנא בתרייתא, דאתמר בה (קהלת א) מ"ה ש'היה ה"וא. (חסר בא).

ובגין דאינון גרמו לך, ועבידו עמך טבין, אנת סבילת בגינייהו כמה מכתשין, בגין דלא יתקטיל משיח בן יוסף, דאתמר ביה (יחזקאל א) ופני שור מהשמאל, מזרעא דיוסף, דאתמר ביה (דברים לג) בכור שורו הדר לו. ובגין דלא יתחלל הוא וזרעיה בין עובדי כוכבים ומזלות, בחוביה דירבעם דעבד עבודה זרה, הנה הוא לאתחללא בעובדי כוכבים ומזלות הוא וזרעיה, בגין דירבעם בן נבט מזרעיה איהו, בגיניה

נבט מזרעיה איהו, בגיניה

שִׁרְבְּעִים בֶּן נֹבֵט הוּא מְזַרְעוֹ,
וּבְגָלוֹ נֶאֱמַר בָּךְ, (ישעיה נג) וְהוּא
מְחַלֵּל מִפְּשָׁעֵינוּ וְגו' וּבְחִבְרָתוֹ
נִרְפָּא לְנוּ.

וְיִשְׂרָאֵל, מִשּׁוּם שֶׁהֵם כְּלוּלִים
יְמִין וּשְׂמָאל, שֵׁם ה"י שֶׁלְּךָ
הִיטָה בְּשִׁלְמוֹת, יֵשׁ לְךָ לְהִתְחַד
עִמָּה בִּינְיָהִם. וּמִשּׁוּם שֶׁבָּךְ נֶאֱמַר
כִּי הוֹצִיא שֵׁם רַע עַל בְּתוּלַת
יִשְׂרָאֵל, נֶאֱמַר בָּךְ וְלוֹ תִּהְיֶה
לְאַשָּׁה לֹא יוּכַל לְשַׁלְּחָה כָּל יָמָיו.
בְּגָלוֹת לֹא יְכוּל לְפָרֵשׁ אוֹתוֹ
מִמָּנָה כָּל יָמָיו.

וְאִיךָ הוּא שֵׁם רַע שֶׁהוֹצֵאתָ
עֲלֶיךָ? אֵלֶּא אַחַר שֶׁהִיא נִתְּנָה
לְיִשְׂרָאֵל, כָּל מִי שֶׁמוֹצֵיא שֵׁם רַע
עַל יִשְׂרָאֵל, כְּאִלוֹ הוֹצִיא עֲלֶיךָ.
וְהַשֵּׁם רַע הִי, שְׂאֵמְרַת לְקַדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא, (שְׁמוֹת לב) לְמָה ה'
יַחְרָה אִפְךָ בְּעַמְּךָ. וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא אָמַר, וְכִי אִתָּה הוֹצֵאתָ שֵׁם
רַע עַל יִשְׂרָאֵל שֶׁעָשׂוֹ אֵת הַעֲגָל?
לָךְ רַד כִּי שַׁחַת עַמְּךָ. וְדַאי עָרַב
רַב שְׂאֵתָה גִּירַת אוֹתָם עָשׂוֹ אֵת
הַעֲגָל, וּמִשּׁוּם זֶה - כִּי הוֹצִיא
שֵׁם רַע עַל בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל וְלוֹ
תִּהְיֶה לְאַשָּׁה.

כָּם הִרְעִי הַנְּאֻמָּן, נֶשֶׁק לוֹ
בְּפָנָיו וְעַל עֵינָיו וּבְרַךְ אוֹתוֹ,
וְאָמַר לוֹ: תִּהְיֶה מְבָרַךְ מִפִּי
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּשְׁכִינָתוֹ בְּכָל
מִדָּה וּמִדָּה שְׁלוֹ, וּבְעֶשֶׂר
הַסְּפִירוֹת שְׁלוֹ, וּבְכָל הַשְּׁמוֹת
שְׁלוֹ, וּבְכָל בְּעֲלֵי הַיְשִׁיבוֹת וּבְכָל
הַמְּלֵאכִים. וְעֵנּוּ כָּלֶם וְאָמְרוּ
אָמֵן. וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
וּשְׁכִינָתוֹ הוֹדוּ בְּבִרְכָתוֹ. אֲלֵיָהוּ,
קוּם פְּתַח סִיף בְּמִצּוֹת עַמִּי,
שְׂאֵתָה הוּא עוֹזֵר שְׁלִי מִכָּל צַד,
שְׁהִיר עֲלֶיךָ נֶאֱמַר בְּתַחֲלָה, (במדבר
כה) פִּינְחָס בֶּן אֶהֱרֹן בֶּן אֶהֱרֹן
הַכֹּהֵן. בֶּן אֶהֱרֹן וְדַאי, בֶּן אָח
שְׁלִי הוּא, (משלי יז) וְאָח לְצַרָּה יוֹלֵד.

אֲתָמֵר בָּךְ, (ישעיה נג) וְהוּא מְחַלֵּל מִפְּשָׁעֵינוּ וְגו',
וּבְחִבְרָתוֹ נִרְפָּא לְנוּ.

וְיִשְׂרָאֵל בְּגִין דְּאֵינוּן כְּלִילָן יְמִינָא וּשְׂמָאלָא,
תַּמָּן ה"י דִּילָךְ בְּשִׁלְמוֹ הוּא, אֵית
לָךְ לְאַתְחִידָא עִמָּה בִּינְיָהוּ. וּבְגִין דְּאֲתָמֵר
בָּךְ, כִּי הוֹצִיא שֵׁם רַע עַל בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל,
אֲתָמֵר בָּךְ וְלוֹ תִּהְיֶה לְאַשָּׁה, לֹא יוּכַל לְשַׁלְּחָה
כָּל יָמָיו, בְּגָלוֹתָא לֹא יְכִיל לְמַפְרֵשׁ לִיהַּ מִמָּנָה
כָּל יוֹמוֹי.

וְאִיךָ הוּא שֵׁם רַע דְּאֲפִיקַת עֲלָהּ. אֵלֶּא כְּתִר
דְּאֲתִיְהִיבַת אִיהִי לְיִשְׂרָאֵל, כָּל מָאן
דְּאֲפִיק שׁוּם בִּישׁ עַל יִשְׂרָאֵל, כְּאִילוֹ אֲפִיק
עֲלָהּ. וְשׁוּם בִּישׁ הוּא, דְּאֲמַרְתָּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא, (שְׁמוֹת לב) לְמָה יֵי יַחְרָה אִפְךָ בְּעַמְּךָ.
וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר, וְכִי אֲנִתְּ אֲפִיק שׁוּם
בִּישׁ עַל יִשְׂרָאֵל דְּעַבְדוֹ יַת עֲגָל, לָךְ רַד כִּי
שַׁחַת עַמְּךָ. עָרַב רַב וְדַאי, דְּאֲנִתְּ גִּירַת לוֹן
עַבְדוֹ יַת עֲגָלָא. וּבְגִין דָּא כִי הוֹצִיא שֵׁם רַע
עַל בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל וְלוֹ תִּהְיֶה לְאַשָּׁה.

כָּם רַעֲיָא מְהִימָנָא, נְשִׁיק לִיהַּ בְּאַנְפוּי, וְעַל
עֵינָיו וּבְרִיךְ לִיהַּ, וְאָמַר לִיהַּ, תִּהְיֶה מְבָרַךְ
מִפּוּמָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׁכִינָתֵיהַּ, בְּכָל
מִדָּה וּמִדָּה דִּילֵיהַּ, וּבְעֶשֶׂר סְפִירָן דִּילֵיהַּ,
וּבְכָל שְׂמֵהֶן דִּילֵיהַּ, וּבְכָל מְאָרֵי מְתִיבְתָאן,
וּבְכָל מְלֵאכִין. וְעֵנּוּ כְּלָהוּ וְאָמְרוּ אָמֵן.
וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׁכִינָתֵיהַּ הוֹדוּ בְּבִרְכָתֵיהַּ.
אֲלֵיָהוּ, קוּם אֲפְתַח פּוּמָךְ בְּפִקּוּדֵינִי עַמִּי, דְּאֲנִתְּ
הוּא עוֹזֵר דִּילִי, מִכָּל (דף רע"ו ע"א) סְטָרָא, דְּהָא
עֲלָךְ אֲתָמֵר בְּקַדְמִיתָא, (במדבר כח) פִּינְחָס בֶּן
אֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן, בֶּן אֶהֱרֹן וְדַאי, בֶּן אָח
דִּילִי הוּא, (משלי יז) וְאָח לְצַרָּה יוֹלֵד.

כִּי יִמְצָא אִישׁ נְעֵרָה בְּתוֹלָה אֲשֶׁר לֹא אֲרָשָׁה וְגו' . פְּקוּדָא דָּא, לְדוֹן בְּמִפְתָּה חֲמֻשִּׁים כֶּסֶף. הָדָא הוּא דְכָתִיב, כִּי יִמְצָא אִישׁ נְעֵרָה בְּתוֹלָה אֲשֶׁר לֹא אֲרָשָׁה. אֵלֶיךָ יִשְׂרָאֵל, מִסְטָרָא דְשְׂכִינְתָא אֲתַקְרִיאוּ בַת. וּתְפִשָׁה וְשָׁכַב עִמָּה וְנִמְצְאוּ וְנָתַן לְאָבִי הַנְּעֵרָה חֲמֻשִּׁים כֶּסֶף וְלוֹ תְהִיָּה לְאִשָּׁה לֹא יוּכַל לְשַׁלְּחָה כָּל יָמָיו. רַבְּנֵן וְכָל מְאִיר מְתִיבְתָּא, אִישׁ, אֵלֶיךָ יִשְׂרָאֵל, מִסְטָרָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וּתְפִשָׁה, בְּקִשּׁוּרָא דְתַפְלִינִין. וּתְפִשָׁה, בְּכַנְפֵי מְצוּרָה. אֲשֶׁר לֹא אֲרָשָׁה, בַּת יַחֲדָה, דָּא נִשְׁמָה. וְשָׁכַב עִמָּה, בְּצִלּוֹתָא דְשְׂכִיבָא, בְּהַשְׂכִּיבְנֵהּ. וְנָתַן לְאָבִי הַנְּעֵרָה חֲמֻשִּׁים כֶּסֶף, חֲמֻשָּׁה וְעֶשְׂרִים חֲמֻשָּׁה וְעֶשְׂרִים אֲתוּוֹן דִּיחֻדָּא.

כִּי יִמְצָא אִישׁ נְעֵרָה בְּתוֹלָה אֲשֶׁר לֹא אֲרָשָׁה וְגו' . מְצוּרָה זֶה לְדוֹן בְּמִפְתָּה חֲמֻשִּׁים כֶּסֶף, זֶהוּ שְׂכָנוּב כִּי יִמְצָא אִישׁ נְעֵרָה בְּתוֹלָה אֲשֶׁר לֹא אֲרָשָׁה. אֵלוּ יִשְׂרָאֵל, מִצַּד הַשְׂכִּינְיָה נִקְרְאוּ בַת. וּתְפִשָׁה וְשָׁכַב עִמָּה וְנִמְצְאוּ. וְנָתַן [וְגו'] לְאָבִי הַנְּעֵרָה חֲמֻשִּׁים כֶּסֶף וְלוֹ תְהִיָּה לְאִשָּׁה [וְגו'] לֹא יוּכַל [לְ]שַׁלְּחָה כָּל יָמָיו. רַבּוֹתֵינוּ וְכָל בְּעֵלֵי הַיִּשְׁבִּיבָה, אִישׁ - אֵלָּה יִשְׂרָאֵל מִצַּד הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. וּתְפִשָׁה, בְּקִשּׁוּרָא שֶׁל תַּפְלִינִין, וּתְפִשָׁה בְּכַנְפֵי מְצוּרָה. אֲשֶׁר לֹא אֲרָשָׁה, בַּת יַחֲדָה, זֶה הַנְּשֻׁמָה. וְשָׁכַב עִמָּה, בְּתַפְלַת שְׂכִיבָה, בְּהַשְׂכִּיבְנֵהּ. וְנָתַן לְאָבִי הַנְּעֵרָה חֲמֻשִּׁים כֶּסֶף, כ"ה כ"ה אוֹתִיּוֹת הַיַּחֲדוּד.

קוּם רַעֲיָא מְהֵימְנָא, דְּוִדָּאי מָאן דְּאֲשַׁתְּדַל בְּהִלְכָה שְׁלֵא לְשִׁמְהָ, וְהַרְוִיחַ הִלְכָה, וְדָאִי הִיא בְּתַפְסִיסָה אֵלָּיו. וְעַם כָּל זֶה פְּרִשּׁוּהָ, לְעוֹלָם יַעֲסֹק אָדָם בְּתוֹרָה אֶפְלוּ שְׁלֵא לְשִׁמְהָ, שְׁמַתוּף שְׁלֵא לְשִׁמְהָ בָּא לְשִׁמְהָ, וְהִלְכָה זֶה מִצַּד שֶׁל נְעַר טוֹב, שְׁנַפְדָּר מִעֵץ שֶׁל טוֹב וְרַע, שֶׁהוּא אֶסוּר וְהִתֵּר, טְמֵאָה וְטָהוֹרָה, כִּשְׁר וּפְסוּל. וְעַל שֵׁם נְעַר נִקְרְאת הִיא נְעֵרָה, שְׁעֵתִיד לְקַיֵּם בָּהּ, (אֵיבִיב לַח) וַיִּנְעֲרוּ רַשְׁעִים מִמֶּנָּה, שֶׁהֵם אֶסוּר טְמֵא וּפְסוּל, סְמָאָל וּמְרַבּוֹתֵיו.

קוּם רַעֲיָא מְהֵימְנָא, דְּוִדָּאי מָאן דְּאֲשַׁתְּדַל בְּהִלְכָה שְׁלֵא לְשִׁמְהָ, וְרוּוּחַ הִלְכָה, וְדָאִי בְּתַפְיִשָׁה אִיהִי לְגַבְיָהּ. וְעַם כָּל דָּא אֹקְמוּהָ, לְעוֹלָם יַעֲסוּק אָדָם בְּתוֹרָה אֶפְלוּ שְׁלֵא לְשִׁמְהָ, שְׁמַתוּף שְׁלֵא לְשִׁמְהָ בָּא לְשִׁמְהָ. וְהִיא הִלְכָה מִסְטָרָא דְנְעַר טוֹב, דְּאֲתַפְרֵשׁ מְאִילְנָא דְטוֹב וְרַע, דְּאִיהִי אֵיסוּר וְהִיתֵר, טוֹמְאָה וְטָהוֹרָה, כִּשְׁר וּפְסוּל. וְעַל שֵׁם נְעַר, אֲתַקְרִיאַת אִיהִי נְעֵרָה. דְּעֵתִיד לְקַיֵּים בָּהּ, (אֵיבִיב לַח) וַיִּנְעֲרוּ רַשְׁעִים מִמֶּנָּה, דְּאֵינּוּן אֵיסוּר טְמֵא וּפְסוּל, סְמָאָל וּמְשַׁרְיִיתִיָּה.

דְּבַר אַחַר כִּי יִמְצָא אִישׁ נְעֵרָה בְּתוֹלָה, אֵלֶיךָ יִשְׂרָאֵל, דְּכָתִיב, (הוֹשֵׁעַ י"א) כִּי נְעַר יִשְׂרָאֵל וְאוֹהֲבָהּ, נְעַר מִסְטָר דְּמִטְטְרוּן. וְאֵינן אִישׁ אֵלָּא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁנֵאמַר (שְׁמוֹת טו) ה' אִישׁ מִלְחָמָה. כִּי יִמְצָא אִישׁ נְעֵרָה בְּתוֹלָה, בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל, שְׁנֵאמַר בָּהּ (עֲמוֹס ה) נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל. (הוֹשֵׁעַ ב) הִנֵּה אֲנִי מִפְתִּיחַ

דְּבַר אַחַר כִּי יִמְצָא אִישׁ נְעֵרָה בְּתוֹלָה, אֵלֶיךָ יִשְׂרָאֵל, דְּכָתִיב, (הוֹשֵׁעַ י"א) כִּי נְעַר יִשְׂרָאֵל וְאוֹהֲבָהּ, נְעַר מִסְטָר דְּמִטְטְרוּן. וְאֵינן אִישׁ אֵלָּא קְדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא, שְׁנֵאמַר (שְׁמוֹת טו) ה' אִישׁ מִלְחָמָה. כִּי יִמְצָא אִישׁ נְעֵרָה בְּתוֹלָה, בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל, דְּאֲתַמַּר בָּהּ (עֲמוֹס ה) נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל. (הוֹשֵׁעַ ב) הִנֵּה אֲנִי מִפְתִּיחַ

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֵׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שִׁקֵּר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֵיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר
כה
הזוהר

"ובגין העתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי,
דאיהו האי ספר הזוהר,
יפקון ביה מן גלותא ברחמי".
(רעיא מוהימנא פרשת נשא)

יצא לאור ל"ג בעומר תש"ע לפ"ק
בית שמש

חלק א'

בו נכרכו 12

עלוני "אור הזוהר"

1-12

שיצאו לאור על ידי

"מפעל הזוהר העולמי"

מז"ג בעומר תשס"ט

עד כסלו תש"ע